

Temná záležitost

Vysoký muž naposledy máchl sekerou, polínko se rozlétlo a kusy dřeva dopadly na ušlapaný sních.

„Odnes to do dřevníku, Loty.“

Rozcuchané děcko, které ho až dosud pozorovalo při práci, se ušklíblo.

„Už jsem unavená, Volmare.“

„Já jsem unavenej, děvče, tys jen koukala. Maž.“

Děvčátko, které vypadalo nejvýš na devět let, stáhlo koutky jako vlče, které se chystá kousnout, ale pak se s nechutí sklonilo k třískám.

„Příště radši pomůžu Justovi v kuchyni,“ kápě od krátkého pláštíku padla Lotě přes hlavu a dívka ji netrpělivě setřásla stranou, „je tam teplo a nic po mně nechce.“

„Aby bylo teplo a aby Just mohl vařit, musí někdo udělat dřevo,“ Volmar byl na své sebeovládání pyšný. Pravda, ve Škole bylo hodně žáků a většinu z nich už by zaklínač dávno přetáhl klackem, ale pro tohle děcko měl slabost. Hubatá holka s nepořádně zapleteným copem, ostrým nosem a špičatýma ušima byla pod jeho ochranou. Jeho nůž přerázl pupeční šňůru, to on ji po porodu držel v náručí...

V hloubi staré pevnosti někdo zabušil na nakřáplý zvonec.

„Večeře,“ Lota hodila polínka do sněhu a vyrazila vyšlapanou cestičkou mezi kolnami směrem k hlavní budově.

„Seber to, ale fofrem,“ křikl za ní zaklínač. Jsou věci, jako je náklonnost, bezmála láska, a pak zas jiné, jako například nechat ze sebe dělat vola.

„Seber to, ale fofrem,“ odsekával Volmar slova, když vlekl vzpírající se děcko zpátky ke špalku, a každé ze slov doprovodil důrazným štulcem. „Okamžitě.“

V Lotiných očích se zablesklo. „Nech mě bejt, nech mě bejt, ty špinavej, hnusnej...“ Malé pěsti zabušily do Volmarových žeber a jedna z ran našla i starou zlomeninu.

„Tohle si dovolovat nebudeš, spratku,“ facka odhodila děvče do sněhu, do pobledlé tváře se vpila rudá skvrna a z nosu se Lotě spustila krev.

„Hnusáku,“ děcko se spěšně odkulilo z Volmarova dosahu a sebralo z hranice jedno z polen. „Jestli na mě ještě sáhneš, tak...“

„Tak co?“ Pevná ruka Lotě ovinula krk.

„Co tu vyvádíte, Volmare? Zas jančí?“ Žena, oblečená v přiléhavé kožešinové kazajce, bez námahy vykroutila děvčeti poleno z ruky.

„Jo.“

„Já ti to říkala, my všichni, ale tys holt neposlouchal, tak trp. A ty plav,“ zatřepala dítětem. „Ještě jednou tě uslyším, jak na Volmara držkuješ, a seřežu tě, že budeš měsíc modrá. Mazej jíst.“

Holčička je naposled přehlédla divokým pohledem a pak se kolem nich prosmýkla za dřevník.

„Přeroste ti přes hlavu, bratře,“ zabodla zaklínačka Volmarovi prst do hrudi.

„Ale ne, Burgo,“ muž v rozpacích zasekl sekeru do špalku a objal ženu kolem pasu. „Je to malá holka, takys byla taková.“

„Takováhle ne, Volmare,“ zavrtěla žena hlavou. „Tohle si její máma uhnala s tím...,“ významně se dotkla ucha.

„Je to jen děcko,“ štípl ji zaklínač do zadku. „Jen děcko, Burgo, ať už ho uplet kdokoli.“

„Aby ses jednou nedivil.“

Ne, nebudu se divit. Vlastně se nesmím divit, až Lota udělá něco, co nebude jen obyčejné uličnictví, něco, co smrdí nocí – a krchovem. S takovou jsem ji dal Škole, s takovou jsem ji představil mistrům a konečně, všichni jsme věděli, koho pouštíme dovnitř. Po pravdě řečeno, málo našich žáků má oslnivý původ, ale takovým jako Lota se hned tak někdo chlubit nemůže.

Viděl jsem tu ženskou, hned jak jsem vstoupil do hospody, a dvakrát jsem se podíval jen proto, že jsem si hleděl ukrátit čas před zábavou na hřbitově. Nakláněla se nad vozku, halenu na prsou rozhalenou a sukni vykasanou až pod zadek. To se nevidá ani v zájezdnicích putykách, jako je tahle. Obrátila ke mně hlavu a já pochopil. Oči měla potažené mázdrou, která svědčila o tom, že si pod jazyk sype to nejhorší svinstvo, co se dá

od potulných alchymistů koupit. O tohle zájem nemám, s vysněženými jsou vždycky potíže. Vklouznul jsem za stůl a přemýšlel o leccems, když přistála na podlaze vedle mě.

„Ten čůrák,“ vzlykla a zvedla se na kolena. Nedožalo mě to. Dalo se čekat, že jí někdo dřív nebo později jednu vrazí.

„Zabiju ho.“ No jo, to taky říkávají, poměrně často dokonce i mně. Jenže takhle to myslela vážně. Nůž, který vytáhla zpod sukne, nebyl ani tupý, ani krátký. Její pohyby byly dost zběhlé na to, aby vozku rozpárala jako jehně. Je pravda, že mě neplatí, abych řešil bitky poběhlic a jejich zákazníků, ale chytil jsem ji kolem pasu a nůž jí sebral. Ne, nesešlo mi na životě vozky, ale nemám rád, když pak popravují ženské. Ingolfovi to nevádí, mně jo. Připadá mi to jako zbytečné plýtvání.

„Co blbneš?“ Uhodil jsem ji jen tolik, aby se probrala.

„Neser se do toho.“ Nezastavilo ji to. Byla tak mimo, že ránu ani nevnímala. Vozka za mými zády cosi pokřikoval, ale neposlouchal jsem ho. Táhl jsem vriskající poběhlici ven. Nějaká kaluž se najde vždycky.

Ze strouhy vylezla už trochu zkrotlá.

„Proč jsi mě tam hodil?“

„Aby tě nepověsili, poupě.“ Jako květ zrovna nevypadala, ale i tak byla proti mně mladá. Hodně mladá, ostatně jako každá.

„Pitomče,“ vyprskla, „teď je všechno pryč.“

„Co všechno?“ utřel jsem jí prstem z tváře kus bláta.

„Smážo,“ vzlykla najednou zlomeně. „Není snadný to sehnat, a teď je pryč.“

Neříkal jsem jí, že pořádné „smážo“ by nevyprchalo ani po koupeli ve studené vodě, nemělo to smysl. Brečela. Brečela možná proto, že držet opilým chlapům strážlivá je o hodně těžší než se do tuha naládovat sajarahem, který jí pomalu rozleptá jazyk i mozek, ale bídu kurvení v bídné knajpě k ní pustí jen zčásti.

„Nechceš se najíst?“

„Jako abych ti to udělala pusou?“ zvedla znechuceně hlavu.

„Ne, aby ses nažrala, holka. Možná že si myslíš, že když do sebe sypeš svinstvo, stačí tě to udržet při životě, ale tak to není.“

„Aha...“ Vstala a zimomřivě si objala ramena. „Hele, co jsi za ptáka? Máš divný voči.“

„Jsem zaklánač.“

„Jo?“ Bez zájmu gestem naznačila podříznutí. „A co děláš v týhle díře?“

„Lovím ghúly.“ Neobtěžoval jsem se lhát, téhle je to jedno. Všechno je jí jedno, když na to přijde.

„Co je to za sajrajt?“

„Pojď.“

V hospodě bylo teplo a koneckonců to tam ani moc nesmrdělo. Víc si našinec beztak přát nemůže.

„Hele, chceš se mnou do postele?“

Vyhlédl jsem oknem ven. Do tmy ještě zbývala spousta času a tahle zábava není o nic horší než jiná.

„Proč ne. Kolik za to?“

Sedla si mi na klín a poprvé za celou dobu vypadala trochu zaujatě. Cítil jsem její studenou mokrou ruku v poklopci.

„Hele, slyšela jsem, že vy taky něco máte,“ zasyčela a pokusila se mi nacpat jazyk za zuby. Smetl jsem ji z klína.

„To máme, holčičko. Zabilo by tě to.“

„Aspoň ochutnat,“ sklouzla pod stůl a začala dělat to, co děvky obvykle dělávají. Za vlasy jsem ji vytáhl ven.

„Ne.“

Zuby jí zacvakaly o sebe a mně došlo, že se blíží záchvat. Střízlivěla a měla z toho smrtelný strach.

„Pojď na cimru,“ zavrčel jsem a zvedl ji v náručí. „Nebude to pěkný a každej to vidět nemusí.“

Nebylo to pěkný. Viděl jsem lidi v téhle klepačce už mockrát, doma ve Škole, a u ní to nebylo jiné. Zvracela, ruce se jí třásly a pot z ní jen lil.

„Svlíkni se.“

„Já teďka s tebou nemůžu...,“ kvílela.

„Vím, že nemůžeš, jen se svlíkni.“

Poslušně si přetáhla blůzu přes hlavu a pak se vymotala z mokré sukně, která se jí lepila ke stehnům. Díval jsem se, proč taky ne. Tohle nebude zadarmo. Cívěl jsem, protože to, co jsem viděl, nebyla venkovská holka. Ano, měla už modřiny a šrámky, ale pořád ještě si zachovala bílou kůži holky, která vyrostla v bohatém domě.

„Jak se jmenuješ?“

„Co je ti po tom?“ Z ničeho nic si přikryla rukama klín, jako by jí jméno připomnělo zapomenuté poučky ohledně slušného chování.

„Nic,“ vstal jsem a hodil na stůl stříbrňák, „nic s tebou nebude, mluvit taky nechceš, co bych tu dělal. A za prachy si kup jídlo, a ne sypaní.“

Zaječela a objala mi kolena. „Nechoď pryč.“

Měl jsem dvě možnosti: Bud' ji nakopnout, nebo si sednout, protože mě držela zatraceně pevně. Přestalo se mi to líbit. Na hřbitově mě čeká smečka ghúlů a tady... nakonec z ní nejspíš vypadne nějaká bajka. Už jsem si dovedl představit jaká. Když se slušná holka spustí, je to horší, než když se kurevského řemesla přidrží děvče, které v tom vychovali. Když se holka z dobré rodiny dostane na cestu a do zájezdních hospod, chová se hůř a hůř dopadne. Jako tahle.

„Jak se jmenuješ?“ zopakoval jsem a odhodil jí mokré prameny hnědých vlasů z tváře.

„Thekla.“ Vyslovila to jako zaklínadlo, které by ji v tu ránu mělo přenést někam jinam.

„To není jméno z chalupy.“

„Nejsem z chalupy,“ odsekla.

„To vidím. Odkud jsi?“ Nejsem žádnéj dobrodinec chudých psů a děvek, ale někdy člověk může pomoci.

„Dáš mi ten prach, když ti to řeknu?“

Tohle zjevně nebyl případ, kdy by má pomoc byla co platná.

„Něco ti dám.“ Přece jen vypadala nejlíp ze všech poběhlic, které jsem letos potkal.

Netečně si utřela tvář sukní a nahá vlezla do postele, kde si přitáhla houni až k bradě. Přiměla ji k tomu spíš zimnice než cudnost.

„Otěhotněla jsem,“ řekla.

„Co?“

„Otěhotněla. Prostě mě zbouchnul.“

Uvelebil jsem se na pelesti, u takových jako ona není možné čekat, že příběhy dají dohromady na první pokus.

„Kdo?“

„Můj učitel hudby. Šoupli mě do školy, chápeš?“

Chápal jsem to až moc dobře. Do škol u božíšť rodina většinou nedá holky, které ještě mají šanci se vdát. Thekla určitě nebyla ošklivá, takže to byl ten druhý případ.

„Nebylas panna, co?“

Netrpělivě mávla rukou. „No, nebyla. Vyhodili mě.“

„Z té školy?“ ztratil jsem nit.

„Ze školy taky, ale pak z domova. Přitom se dítě nenarodilo...“

Přicházel jsem tomu na kloub. Děvče, které si ve škole užene dítě s učitelem (a to v těchhle školách žádný mladý neučí) a pak jde na potrat, už nemá pro rodinu žádnou cenu. Pro školu ostatně taky ne, nejspíš museli Thekliným rodičům ještě platit odškodné. Odplivl jsem si. U nás si na nic takového nehrajeme, jenže k nám taky „pokažené“ holky nikdo nevozí.

„A kdyby ses teď vrátila domů, neotevřeli by?“

Řešení by to bylo, pomyslel jsem si.

„Blázníš?“ Odhodila příkrývku a vyřítla se proti mně, jako by mi chtěla zajet prsty do očí. „Nešla bych tam.“

„Proč?“

Vzdorně stáhla rty. „Nesnáším je. Otec líhá s děvkama a moje máma mlčí a píchá.“

„No vidíš, nemají si co vyčítat.“

„Vyšívá, vole,“ usadila mě s hrubostí někoho, kdo chodí s kočímí.

„Aha.“

„Mrdám na ně.“ Roztřásla se a já jsem si znovu prohlédl její kůži. Už ztrácela lesk a bude stačit rok, aby Thekla pohasla úplně. Holky do placu pozbývají cenu rychle.

„Tak dáš mi ten prach?“ vyjela na mě.

Váhal jsem. Nesmí se to a navíc ji to mohlo zabít, jenže venku se rychle smrákalo. Když jí to nedám, nebude schopná ani roztáhnout nohy, ani sejít dolů, ani... Bude se tu svíjet a blít tak dlouho, dokud nevystřízliví.

Sáhl jsem do váčku a vyndal fiolu s nažloutlým prachem. Tlumí to bolest a pro člověka bude silný až dost.

„Dám ti tohle.“

Olízla si rty. „Celý?“

„Jo. Je to lepší než to svinstvo, co mlsáš.“ Zatřepal jsem jí lahvičkou před obličejem a díval se, jak září, jak se natřásá, pozoroval jsem její jazyk, který vystřeloval z úst jako hadí. V posteli odvede svou práci a o nic víc mi, popravdě, jít ani nemůže. Tolik času zas nemám a zálohu na ghúly jsem už úspěšně projedl.

„Na co čekáme?“ Stisknul jsem jí stehno a čekal, až se uvelebí na posteli. Natáhla ke mně ruku.

„Nejdřív tu flaštičku.“

Upustil jsem jí fiolu do dlaně a díval se, jak zbožně šňupe. Pak roztáhla nohy. Ušklíbl jsem se.

„Takhle ne. Jestli to spání chceš, budeš se muset snažit mnohem víc.“

Když jsem pak odcházel, usínala. Uměla se snažit víc, než to člověk čeká od holky z nálevny, a možná v sobě měla i něco, k čemu by stálo za to se dostat blíž, ale na kraji Frainu byl hřbitov, ze kterého lezlo něco, co by mělo spíš ležet, a tak jsem nemohl zůstat ležet ani já.

Hřbitov byl tak malý, že jsem ho snadno přehlédl, tím spíš mě udivilo, že hostí tolik ghúlů. Navíc ve Frainu nesídlil žádný čaroděj, mastičkář ani kdokoli jiný, kdo by uměl tahat mrtvé z hrobů. Boty mi vlhly, nic se nedělo a půlnoc už dávno minula.

„Někdo se ožral a spletl si ghúla se sousedem,“ usoudil jsem a zachumlal se do kazajky. Potom to začalo.

Slyšet, jak se odsouvá náhrobní kámen, není nic příjemného. Hřbitov se naplnil skřípotem a já s údivem sledoval, jak se z hrobů dere jeden mrtvý za druhým. Nebyl to pěkný pohled. Ne že bych si potrpěl na upíry, ale ghúlové jsou mnohem horší. Těmhle z lidské podoby ani podstaty nezbylo nic. Lišili se jen výškou, jinak vypadali stejně. Ozubený otvor už neměl nic společného s tím, čím lidé obvykle jedí, mluví a vykonávají spoustu jiných, někdy i velmi zábavných činností. Zimnice mi stáhla břicho, když jsem si vzpomněl na Theklu. Ta svou pusou používat rozhodně uměla. Jeden z ghúlů se na mě zadíval nevidoucícma očima. Možná byl za živa sklepnicí, klidně mohl být, nepozná se to. Větril. Nevěděli o mně, ale mohlo jich být kolem dvaceti. Trochu moc. Vlastně hodně moc. Troufili se k bráně hřbitova překvapivě cílevědomě na bytosti, kterým už červi dávno spořádali mozek. Pak se sešikovali a vyrazili.

Šel jsem za nimi, co taky jiného. Chlad se mi dral pod šaty a dlaně jsem měl vlhké potem. Dávku havrana jsem šňupnul moc brzo, na hřbitově tvrdnul moc dlouho a ghúlové se rozhodně nechovali tak, jak se sluší a patří. Klusali mokřadem za humny a já se táhl v uctivé vzdálenosti za nimi. Chvilku nám ten pochod zabral a pak jsem si s překvapením všiml, že jsem zpátky u hospody. Viděl jsem oprýskanou zadní stěnu stavení a už jsem se nedivil ochotě hostinského nechat mě

přespat zadarmo. Ghúlové si posedali do strouhy i na nízkou muldu za domem a čekali. Ukázněně a ostražitě, tak, jak by je to nemělo ani napadnout. Čekal jsem taky, možná ani ne tak na kořist jako oni, ale na toho, kdo je zavolal. Poslouchal jsem jejich neartikulované žvatlání a žaludek se mi svíjel. Jít z hospody zadem byl tady ve Frainu zatraceně nebezpečný špás a místní o tom museli vědět. Zašklebil jsem se. Věděli a mlčeli, smečka hladových ghúlů ve městě jednomu nepřidá, a co jim bylo do přespůlních. Něco přeče jen, usoudil jsem spravedlivě, jinak by mě nezvali. Něco přeče.

Tiskl jsem se ke kmeni stromu a rozvažoval, co udělám s takovou spoustou zubatců, když se zpoza rohu hospody vypotácel jeden z vozků.

No co, jednomu se nechce, ale musí. Na hřbet ruky jsem si nasypal ještě trochu havrana a připravil se.

Vyrazil jsem zčerstva, ale když jsem se dostal až k chumlu kostnatých údů a vysedlých páteří, došlo mi, že pro vozku pořád příliš pomalu. Neměl už hlavu a ghúlové mu z břicha pilně soukali střeva. Couvnuł jsem. Jeden vozka je nenasytí a pak přijdu na řadu já. Nepotěšilo mě to. Bylo jich hodně a do rána ještě daleko. Jeden z nich obrátil hlavu a podíval se na mě nevidoucíma očima, pak udělal pár potácivých kroků a skočil. Neminul, kupodivu, a to mi připomnělo, že jsem v průseru. Ve velkém, tučném, páchnoucím průseru. Vrazil jsem mu stříbrný meč do slabin a on po mně stekl. Žaludek se mi po těch letech už nezvedá, ale stejně jsem odplivl kyselé sliny. Na víc jsem neměl čas. Přišli další, tiší, ale vytrvalí. Ghúlům nevadí, když zabijete jejich parťáky, nevadí jim nic. Jejich ruce byly všude a příšerně smrděly. Všechno kolem smrdělo. Setřásl jsem cosi, co se zahryzlo do mého loktu, a naslepo jsem sekl mečem do masy těl. Dá se o něčem, co je bezpochyby mrtvé, říct, že to umřelo, chćpło, pošło? Prostě padali, jenže ne dost rychle. Se svítáním zmizí, ale to už nebudu stát na nohou, pomysleł jsem si. A jestli mě nestačej sežrat, pojdu na otravu krve. Teče to ze mě všude. Trhnul jsem namáhavě hlavou. Kazajka je na rameni rozervaná a něco se tam bělá. Že by kloub? Odkopnul jsem dalšího z útočníků a přehmátl po meči. Klouzal, pomazaný krví a kdejakým svinstvem. Havran mě ještě nesl v zobáku, ale pocit, že se deru huským mlázím, mě neopouštěł. Byli všude kolem mě, jejich drápy mi trhaly obličej, tlamy hledaly břicho, kdosi mi visel na zádech. Kurevsky vytrvalá parta, pomysleł jsem si, a pak mi noha ujela po něčem, co klidně mohl být otevřený břich.

Najednou mě přestali rvát, něco je upoutalo, snad křik. Zvednout se ze země dřív, než se vrátí, řval kdosi ve mně, ale šlo to ztuha. Schytl jsem to. Takhle se ghúlové obvykle nechovají, ale člověk se nemá spoléhat na to, že bude vše jako obvykle. Zvedl jsem se na kolena a strnul jsem. Ghúlové teď běsnili u zdi lemující hostinec a z okna se vykláněla Thekla a ječela tak, jak to ženské umí. Ne snad ze strachu o mě, pohled na humna by donutil ječet leckoho.

Rozhlédl jsem se. Zbývalo jich jen šest. Ještě šest, opravil jsem se. Byl jsem schopen stát, a to bylo tak všechno. Nezvládnu je, napadlo mě, Thekla je za chvíli přestane bavit a já tu pojdu. Pomalu se obraceli zpátky, nestvůrní jako strašáci nakreslení neumělou rukou děcka. Ke zdi nebylo daleko a já neměl porušené šlachy. Zatím. Rozhodl jsem se využít toho „zatím“ a přinutil jsem se rozběhnout. Zrychlili taky. Potáceli se proti mně beze strachu. Strach je pro takové příliš složitá emoce. Luxus. Závídel jsem jim. Srazil jsem stranou jednoho z menších a pokusil se vymrstit za zeď. Pokusil je správné slovo, stimulant přestával působit a já už věděl, že mi krev, která se vsákla do země a do hadrů těch potvor, zatraceně chybí. Hmatal jsem necitlivýma, dobitýma rukama po drolicí se zdi. Chytit se a vytáhnout, nebo mi sežerou prdel. Vytáhnout se a přežít. Kostnaté spáry se mi zaryly do lýtka. Konečně jsem prsty našel hranu a svaly se stáhly už spíš křečí, ale byl jsem nahoře. Pode mnou ghúlové trhali mou botu, ale to už mi bylo jedno. Přepadl jsem na druhou stranu a usnul jsem.

„Mistře, slyšíš mě?“ Otevřel jsem oči. Nade mnou se skláněla vrásčitá ženská a v ruce držela hrnek s něčím, co páchlo jako morový bolák.

„Slyším,“ přihlásil jsem se k životu v hrůze, že se mi to pokusí nalít do krku.

„Konečně.“

Pokusil jsem se postavit, ale kupodivu to nešlo a podlaha se přibližovala zatraceně rychle. Babice mě chytla za rameno, bolest vystřelila až k páteři a já se sebral.

„Co je dneska za den?“ Svinská bolest mi kroutila údy, ale aspoň se mi už nechtělo spát.

„Sobota, mistře. Spals dlouho.“

„To vidím.“ Všiml jsem si, že mám na sobě jen košili. Bába se uškříbla.

„Šaty jsem musela rozřezat, přes rány šly špatně dolů.“

Stehno kdosi zašil tak, jak to šlo. Neuměle. Jízva bude ošklivá, ale co na tom.

„Hodně se to rozchlípilo,“ kývla na mě ženská a obrátila se ke dveřím.

„Počkej,“ zadržel jsem ji. „Kde mám věci?“

„Pod postelí,“ zrozpačtěla. „Hledala jsem v tvé brašně něco, co berete na rány. Máte různý koření, ne?“

„To máme,“ připustil jsem s podezřením.

„Zkusila jsem skoro všechno,“ přiznala rozpačitě. „Neprobíral ses, mistrě.“

Sáhl jsem pod postel, vytáhl brašnu a s hrůzou zkontroloval fioly. Byly prázdné. Roztráslý se mi nohy.

„Kdys to do mě nalila?“

Couvla. Nejspíš si všimla, jak jsem zezelenal. „Včera ráno. Řval jsi, rány ti začaly znova krváčet... Je to špatně?“

Znovu jsem si prohlédl rány. „Tos šila ty?“

„Jo.“ To už brala za kliku. „Líp to neumím.“

„To nic.“ Únavou a bolestí bych brečel. „Jen až tu příště půjde k zemi nějakej zaklínač, tak už mu to všechno pít nedávej. Je velká pravděpodobnost, že by ho ta péče mohla zabít.“

Vyběhla ze dveří tak rychle, jako by byla z naší branže.

♦ ♦ ♦

„Proč jste mi neřekli, že se ti ghúlové stahují za hospodu?“

Přibelhal jsem se o holi dolů a přitáhl putykáře ke stolu.

„Obchodu to nedělá dobře,“ ošil se. „Mohlo by to vypadat, že se tu dějou divný věci.“

„Málem mě kvůli tomu dostali,“ zachrapěl jsem a potlačil touhu ho praštit. „Ale není to hospodou. Je to tím vrškem za ní. Co to je? Stará mohyla?“

„Baba bude vědět,“ vyklouzl od stolu, rád, že je ode mne pryč. „Vizo, mistr chce s tebou mluvit.“

Viza zjevně nestála o další rozhovor, protože se neobjevila, zato dorazil starosta a bodře mě poplácal po rameni. Dalo mi dost práce ho nezabít.

„Tak co, mistrě zaklínači, potvory bradou vzhůru a ty jako rybka, co?“

„Leklá,“ zmírnil jsem jeho nadšení. „Co je pod tím vrškem za hospodou?“